

en Lov som den omhandlede træder i Virksomhed nogle Aar tidligere eller sildigere, men det, hvor paa det efter min Mening kommer an, er, at der ved Loven fastslaaes et Tidspunkt for Opnaaelsen af det forønskede Maal. Var der Spørgsmaal om at hjælpe Individet af en vis Klasse ud af et trykkende, af et utaaleligt Forhold, ja, saa var Tids-Spørgsmaalet af stor Betydning; men dette maa man erkende er der ikke her. Her er Spørgsmaal om en Foranstaltning, som man kun kan gaae ind paa af Hensyn til det Heles Vel, ifølge statsøkonomiske Betragtninger og Betragtningen af hvad der tjener det hele borgerlige Samsund, og, naar man holder fast derved, saa troer jeg, man maa erkende, at Spørgsmaalet, om Foranstaltningen skal træde i Kraft nogle Aar tidligere eller sildigere, er af underordnet Vigtighed. Jeg skulde derfor meget ønske, at det foreliggende Vædringsforslag maatte blive vedtaget. Jeg troer, at det er i Sagens Interesse, og det er min fuldkomne Overbeviisning, at de, der ikke troe at kunne gaae ind paa dette Vædringsforslag, maae, forsaavidt de ere Lovens Venner, gaae ud fra en meget seilagtig Opsattelse. Jeg kunde forstaae, hvis de, der ere ubetinget mod en Fæstefløsningslov, kunde ønske at forhindre et Vædringsforslag; hvorved Loven maastee kan vinde nogle Stemmer mere; men at de, der, som jeg, ønske, at en Fæstefløsningslov maa komme, at de ikke gaae ind derpaa, det forekommer mig noget besynderligt. Jeg skal indskrænke mig til disse Vitringer for Dødelikket og indstændigt opfordre enhver Ven af Loven til ikke at forkaste det foreliggende Vædringsforslag.

Luthöft: Den næstsidste ærede Taler har idag gjentaget, hvad han ved denne Sags første Behandling fremkom med: Trudsel om, at politiske Uroligheder stode i Baggrunden, (B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet?) som man maatte frygte maatte fremkomme, hvis Loven ikke blev vedtagen, ligesom ogsaa, at han havde saa mange Venner saavel her som paa et andet Sted, der ligeledes støttede hans Forslag. Jeg maa paa det Bestemteste afvise slige Trudsel, jeg finder dem upassende, og det kan aldeles ikke have nogen

Indflydelse paa min Stemmegivning. Jeg mener, at man maa stemme efter sin Overbeviisning uden Hensyn til, hvad Tiden kan medføre. Iøvrigt skal jeg blot ved denne Leilighed bemærke, at det vilde være bedre, om den ærede Landstingsmand fremkom med Bønne for den Paastand, at Fæsterne havde Ret til Afløsning, istedetfor at dette nu aldeles er bristet ham. Det var blot det, jeg vilde udtale.

Formanden: Jeg maa dog bemærke, at Indholdet af det Foredrag, som den 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) har holdt, ikke kunde give Anledning til de Vitringer, som nu fremkom fra den sidste ærede Taler; i modsat Fald vilde jeg ikke have ladet dem hengaae upaaankede.

B. Christensen: Ja, efter denne Erklæring af den ærede Formand skal jeg fatte mig meget kort. Jeg skal henholde mig dertil for den ene Deel af den sidste ærede Talers Udtalelser; og naar han dernæst provocerer til Deductioner om Lovens almindelige Spørgsmaal, troer jeg virkelig ikke, at det foreligger her; ialtsald finder jeg mig paa ingen Maade opfordret til at gaae ind paa en Drøftelse af disse Spørgsmaal efter en Provocation af den særdeles løse og for mig særdeles løierlige Beskaffenhed, som den ærede Talers.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Thalbiger, Drejer, Faurichou, J. Rasmussen, Schou, Drieser, Bentner, Wulff, Maynh, Krag, N. Rasmussen, G. Schroll, Thomsen, Jespersen, til § 5:

at i første Passus 5te Linie: „1858“ forandres til „1863“
vedtoges med 28 St. mod 8.

2) Sammes Forslag til samme §:
at i sidste Linie, samme Passus: „1863“ forandres til „1868“

vedtoges med 27 St. mod 10.